

Γνώμες

Συνέντευξη με τη συγγραφέα Σοφία Βόικου

Από

Νέλλη Αλεξοπούλου

Τα βιβλία έχουν μαγικές ιδιότητες. Σε ταξιδεύουν μακριά και ενεργοποιούν τη φαντασία. Το μυθιστόρημα «**Η Πόλη που δακρύζει**» της συγγραφέα **Σοφίας Βόικου**, που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις **Ψυχογιός**, είναι ένα καταπληκτικό βιβλίο που ταξιδεύει τον αναγνώστη στην όμορφη Βενετία. Πρόκειται για ένα ιδιαίτερο βιβλίο, αφού η υπόθεση εκτυλίσσεται σε ένα βιβλιοπωλείο και αναφέρεται στα ίδια τα βιβλία. Εξερευνά τον μυστηριώδη κόσμο των ανθρώπινων σχέσεων, αποδεικνύοντας πως αυτό που έχει η σημασία είναι η αλήθεια και η αγάπη.

<https://www.psichogios.gr/site/Books/show/1004172/h-polh-poy-dakryzei>

Αγαπητή κυρία Βόικου, διαβάζοντας το γοητευτικό μυθιστόρημά σας «Η πόλη που δακρύζει», που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ψυχογιός, γεννήθηκε μέσα μου η ανάγκη να σας συγχαρώ και να σας θέσω κάποια ερωτήματα που αφορούν το έργο σας. Πρόκειται για ένα συγκλονιστικό μυθιστόρημα με απρόβλεπτη εξέλιξη και χαρακτήρες και οφείλω να ομολογήσω ότι με συγκίνησε βαθύτατα.

Το μυθιστόρημά σας αναφέρεται σε βιβλία που αναδίδουν διάφορες μυρωδιές. Τι μυρωδιά αναδίδει το δικό σας βιβλίο;

Πιστεύω πως το άρωμα που υπερισχύει είναι σαφώς το άρωμα καμένης ζάχαρης σε συνδυασμό με εκείνο της φρεσκοκομμένης αγριοφράουλας. Κάτι γλυκό, κάτι φρέσκο, κάτι που φέρνει στο νου μνήμες της χαμένης παιδικής μας αθωότητας.

Τα βιβλία μας επιλέγουν ή εμείς τα επιλέγουμε;

Φαινομενικά επιλέγουμε. Όμως εγώ θεωρώ πως τελικά είναι τα βιβλία που μας επιλέγουν. Να σας δώσω ένα παράδειγμα... Μπαίνουμε σ'ένα βιβλιοπωλείο έχοντας στο νου ν'αγοράσουμε ένα συγκεκριμένο βιβλίο και τελικά βγαίνουμε μ'ένα άλλο. Για κάποιο μυστήριο λόγο – μου αρέσουν γενικώς τα μυστήρια στη ζωή – ένα άλλο βιβλίο έφτασε στα χέρια μας. Και ναι, ήταν εκείνο που μας επέλεξε. Προτιμώ αυτή την ερμηνεία. Έχει κάτι μυστικιστικό, κάτι μαγικό και λατρεύω τις πινελιές μαγείας και εξωπραγματικού.

Με τι κριτήριο χρειάζεται να αγοράζει κανείς ένα βιβλίο, με τα μάτια ή την καρδιά;

Εάν πρόκειται για επιστημονικό βιβλίο ή δοκίμιο, σαφώς πρέπει να επιλέγει με τα μάτια, κοινώς με τη λογική. Εάν όμως μιλάμε για λογοτεχνία, τα πράγματα είναι διαφορετικά. Επιλέγουμε με την καρδιά, με το συναίσθημα και το θυμικό δηλαδή.

Για τον χαρακτήρα της μικρής και σοφότατης Ιρένε από τι εμπνευστήκατε;

Δεν μπορώ να σας δώσω συγκεκριμένη απάντηση. Η φαντασία παίζει πρωταρχικό ρόλο και δεν μπορείς να την τιθασεύεις εύκολα. Η πρώτη σπίθα πάντως ήρθε κατά τη διάρκεια ενός πολυήμερου ταξιδιού στην πόλη της Βενετίας. Μετά από μια μεγάλη βόλτα στα δαιδαλώδη στενά της, έπεσα πάνω σ'ένα μικρό παλιό βιβλιοπωλείο που βρισκόταν δίπλα σε ένα απόμερο κανάλι. Το ίδιο βράδυ έπινα 'σπριτς', το κλασικό βενετσιάνικο πορτοκαλί ποτό στο 'Φλοριάν', το μυθικό καφέ όπου σύχναζε ο Καζανόβα. Υπό τους ήχους κλασικής μουσικής, «είδα» για πρώτη φορά τη μορφή της Ιρένε να βρίσκεται στο βιβλιοπωλείο του παππού της. Έτσι, η πρώτη κίνηση όταν επέστρεψα στην Ελλάδα ήταν να αφήσω στην άκρη το βιβλίο που έγραφα εκείνη τη στιγμή και να καταπιαστώ με την ιστορία της Ιρένε.

Στο έργο σας οι ήρωες παρασύρονται από τον εγωισμό. Είναι δυνατόν ο εγωισμός και η φιλαυτία να καταστρέψουν τα πάντα;

Η απάντηση είναι μονολεκτική. ΝΑΙ. Θεωρώ πως ο εγωισμός και η φιλαυτία είναι τα χειρότερα ελαττώματα στον άνθρωπο και εξαιτίας αυτών, βιώνει απίστευτες προσωπικές δυστυχίες ενώ συγχρόνως καταστρέφει και ζωές αθώων ψυχών.

Μπορεί μια μάσκα να κρύψει την αλήθεια; Πώς φαίνεται το μοτίβο είναι-φαίνεσθαι στο έργο σας;

Χμμ...χμμ... πολύ ενδιαφέρουσα ερώτηση. Ναι, μια μάσκα μπορεί να κρύψει την αλήθεια από τους άλλους, όμως δεν μπορεί να την κρύψει από τον ίδιο μας τον εαυτό. Κι έτσι όσες μάσκες κι αν φορέσουμε, κατά βάθος ξέρουμε πως το αληθινό πρόσωπό μας παραμένει το ίδιο, με τα σημάδια, τις ουλές του, τα όμορφα και τα άσχημά του.

Το 'φαίνεσθαι' παίζει σημαντικό ρόλο στην «πόλη που δακρύζει». Όλοι οι ήρωες σχεδόν, προσπαθούν να κρυφτούν πίσω από μια πραγματική ή μεταφορική μάσκα: ο Άντζελο να κρύψει το σημαδεμένο του πρόσωπο, η Σινιόρα να καλύψει με το άρωμα της λευκής πούδρας το παρελθόν της, ο Φραντσέσκο αρνείται την αλήθεια, η Ρομπέρτα με τα πανί της και τη ζεστή σοκολάτα της μασκαρεύει τις πληγές της... όμως όσο πασπαλισμένο με χρυσόσκονη κι αν είναι το 'φαίνεσθαι', το 'είναι' πάντα

στο τέλος βγαίνει στην επιφάνεια. Δεν είναι δυνατόν να ζεις συνέχεια τη ζωή σου κάτω από μια μάσκα. Κουράζει απίστευτα.

Γιατί διαλέξατε τη Βενετία ως τον τόπο της ιστορίας σας;

Κατ'αρχήν γιατί εκεί εμπνεύστηκα την αρχική ιδέα. Κατά δεύτερον γιατί θεώρησα πως η Βενετία αποτελούσε το ιδανικό σκηνικό για να χτιστεί μια ιστορία που να κινείται με την ίδια ευκολία στο παρελθόν και στο παρόν. Η καταχνιά της Σερενίσσιμα, η απόκοσμη ηρεμία της τη νύχτα, τα κανάλια της, τα κτίρια της, ταίριαζαν απόλυτα στο σκηνικό μαγικού ρεαλισμού που ήθελα να χτίσω.

Αν βάζατε έναν διαφορετικό τίτλο στο έργο σας, ποιος θα ήταν αυτός;

Άρωμα καμένης ζάχαρης...

ΥΠΟΘΕΣΗ ΟΠΙΣΘΟΦΥΛΛΟΥ

«Λυπάμαι... Τα βιβλία με άρωμα ευτυχίας είναι σπάνια. Ο σινιόρε Φραντσέσκο λέει πως είναι τόσο σπάνια που πρέπει να πληρώσεις μια περιουσία για να τα αγοράσεις. Εγώ, πάλι, λέω πως, για να σου αποκαλυφθεί ένα βιβλίο ευτυχίας, πρέπει πρώτα να έχεις περάσει από όλα τα αρώματα. Να διαβάσεις πολλά... αλλιώς πώς θα καταλάβεις πως αυτό που κρατάς είναι ευτυχία;»

Βενετία. Ένα βιβλιοπωλείο διαφορετικό από τα συνηθισμένα. Ένα βιβλιοπωλείο όπου επιλέγεις βιβλία με βάση το άρωμα που αναδίνουν και με τη βοήθεια της μικρής Ιρένε, που δεν ξέρει να διαβάσει. Ένας κόσμος σαγηνευτικός, από αμέτρητες εκδόσεις, σπάνιες και νέες, που τις παραδίδει τα μεσάνυχτα ένας μαυροφορεμένος άντρας με τη γόνδολά του. Ο Ρωμανός, ο Έλληνας με το αιρετικό αίμα, κυνηγάει με πάθος παλιά χειρόγραφα και περγαμηνές, ενώ παρασύρει σ' έναν καταστροφικό έρωτα την όμορφη Ελιζαμπέτα. Πίσω από τις μισάνοιχτες

γρίλιες ενός διάσημου πορνείου, η Σινιόρα κινεί αόρατα τα νήματα και επεμβαίνει στις ζωές των ανθρώπων.

Όταν η παλίρροια πλησιάζει και το νερό στη λιμνοθάλασσα φουσκώνει, η πόλη δακρύζει για να ξεπλύνει μια μεγάλη αμαρτία που βαραίνει στις πλάτες ενόχων και αθών.

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Η **ΣΟΦΙΑ ΒΟΪΚΟΥ** γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη. Σπούδασε γαλλική φιλολογία στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στο Πανεπιστήμιο Sophia Antipolis της Νίκαιας, στη Γαλλία, στον τομέα της Επικοινωνίας και του Πολιτισμού των χωρών της Μεσογείου. Σπούδασε επίσης Ιστορία της Τέχνης στην École du Louvre στη Γαλλία. Έχει διδάξει Θεωρία της Επικοινωνίας και Ιστορία της Τέχνης στην ιδιωτική εκπαίδευση, ενώ για χρόνια διατηρούσε μόνιμη στήλη για τα εικαστικά δρώμενα σε διάφορα πολιτιστικά περιοδικά της Θεσσαλονίκης. Έχει ασχοληθεί με τη μετάφραση βιβλίων και έχει γράψει δύο παραμύθια για παιδιά, ενώ από το 1997 δραστηριοποιείται επαγγελματικά στον χώρο της διαφήμισης και επικοινωνίας. Έχοντας περάσει από τη θέση της κειμενογράφου, και καταλήγοντας διευθύντρια δημιουργικού, πολλές διαφημιστικές καμπάνιες φέρουν την υπογραφή της. Μιλάει αγγλικά, γαλλικά και ισπανικά. Είναι παντρεμένη και έχει δύο παιδιά. Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν τα μυθιστορήματά της **ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΣΗΜΑΔΙ**, **ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ**, **ΠΙΚΡΟ ΓΛΥΚΟ ΛΕΜΟΝΙ**, **ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΑΥΓΕΡΙΝΟΥ**, **ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑΣ**, **ΨΙΘΥΡΟΙ ΤΟΥ ΒΑΡΔΑΡΗ** και **Η ΠΟΛΗ ΠΟΥ ΔΑΚΡΥΖΕΙ**.